

## Фарисеят и митарят

**Ключов стих:** „Казвам ви, че този човек се прибра у дома си оправдан, а не другият; защото всеки, който се възвишава, ще бъде смирен, а който се смирява, ще бъде възвишен.“  
**Лука 18:14**

**Избрани стихове:**  
**Лука 18:9-14**

Фарисеите се смятаха за много религиозна класа сред евреите. Те бяха набожни, поне външно, и много стриктни в спазването на традициите си. Вътрешно обаче, както ни казва Господ, като група те бяха далеч от правия път. „Горко ви, книжници и фарисеи, лицемери!“ Исус, защото можеше да чете сърцата им, беше компетентен да направи допълнителното изявление, че те са като гробници, красиво бели отвън, но вътрешно пълни с разлагане. Матей 23:27

Днес сред християнството има подобни групи – хора, които външно са морални, много прецизни, стриктни, съвестни, но все пак не са угодни на Господа. Те се гордеят със своята праведност и

не осъзнават, че макар и да са по-малко покварени от другите, нямат с какво да се хвалят. Те, като цялото човечество, са далеч от съвършенството. „Няма праведен, нито един. ... Всички са се отклонили от пътя.“ (Римляни 3:10-12). Притчата от нашия урок има за цел да покаже, че Бог гледа с повече съчувствие и състрадание на по-грешния човек, който е смирен и признава състоянието си, отколкото на морално по-добрия индивид, който се хвали с предполагаемата си праведност.

Притчата започва така: „Двама мъже отидоха в храма да се молят; единият беше фарисей, а другият – митар. Фарисеят застана и се молеше така: Боже, благодаря Ти, че не съм като другите хора – изнудвачи, несправедни, прелюбодейци, или дори като този митар. Поста два пъти в седмицата, давам десетък от всичко, което притежавам.“ (Лука 18:10-12). Самодоволният фарисей очевидно беше в много отношения морален човек. Той обаче беше много горд и се хвалеше с праведните си дела. Той също така беше много бърз да осъжда другите, което е ясен признак за лошо състояние на сърцето.

Другият човек в притчата – митарят, или събирачът на данъци – беше от по-ниска класа и като цяло презиран от хората. Той имаше много

слабости и греховни недостатъци, но осъзнаваше състоянието си. „Митарят, стоящ отдалеч, не смееше да погледне към небето, а удряше гърдите си и казваше: Боже, бъди милостив към мене, грешника.“ Лука 18:13

Всички християни, благодарение на своята връзка с Бога, покриването на греховете им, зачеването на Духа и преобразуващата дейност, която протича в сърцата им, имат всички основания да благодарят на Господа. Въпреки това, те нямат с какво да се хвалят, или както казва апостол Павел: „Кой те прави различен от другите? Какво имаш, което не си получил? ... защо се хвалиш, сякаш не си го получил?“ 1 Коринтяни 4:7

Следователно, ако разликата между нас и другите се признава като дело на Господа и Неговата благодат в нас, а не като наше дело, това е правилното отношение на сърцето. Всички, които осъзнават това, могат да благодарят на Господа, че в това отношение са различни от другите. Само благодарение на Бога и Неговия Син, Христос Исус, ние сме различни. „По благодат сте спасени чрез вяра, и то не от себе си: това е дар от Бога: не от дела, за да не може никой да се хвали. Защото ние сме Негово дело, създадени в Христос Исус.“ Ефесяни 2:8-10